

Forslaget om motiveret dagsorden af Lasse Budtz (S) (se forrige møde)

vedtoges med 73 stemmer mod 6 (FP og FD); 67 (KF, V, CD, VS og KrF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Pelle Voigt (SF) og Albrechtsen (VS) (se forrige møde).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 20:

Forslag til lov om ændring af lov om socialforskningsinstituttet. (Ændring af ledelsesstrukturen).

(Fremsat 7/2 84. Første behandling 15/2 84. Betænkning 5/4 84. Anden behandling 12/4 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 76 stemmer mod 67 (S, SF og VS).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftalen om oprettelse af en Europafond.

(Fremsat 7/3 84. Første behandling 16/3 84. Betænkning 26/4 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Gade (SF):

I udvalgsarbejdet er det blevet klargjort, at Europafonden skal finansieres over EFs budget gennem forordninger – i kraft af artikel 235 – og det viser, at Europafonden i konstruktionen her er tæt sammenfiltret med EF-samarbejdet. Jeg skal også fremhæve, at formålet med Europafonden jo er at skabe større forståelse for europæisk integration og at præsentere Fællesskabets såkaldte identitet.

Det, vi nu gør klar til, er altså en ratifikation af denne fond.

I SF er vi imod alt kulturpolitisk og uddannelsespolitisk samarbejde gennem EF, og denne fond er et klart kulturpolitisk samarbejde.

Derfor forstår jeg godt, at centrum-demokraterne, som er tilhængere af integrationen, unionen og alle kampagnerne og altså åbenbart også af de EF-finansierede kampagner for en øget integration, stemmer for. Jeg forstår måske også, at udenrigsministeren stemmer for. I hvert fald er der en del af udenrigsministerens partis repræsentanter i EF-Parlamentet, som har stemt for Spinelliplanen.

Alligevel vil jeg for klarheds skyld – for at vide, hvad det er, vi om lidt stemmer om – gerne have udenrigsministeren til at forklare, hvad udenrigsministeren mener der ligger i begrebet Fællesskabets identitet. Det er det, der er det vigtige her. Det er det, der skal oplyses om: EFs identitet.

Så vil jeg spørge – for det er nok den største overraskelse – socialdemokraterne, hvad deres begrundelse er for at ratificere denne traktat. Jeg har forstået af det socialdemokratiske valgoplæg til EF-valget om ikke så lang tid, at kulturpolitik ikke skal inddrages under EFs område. Men nu har vi set i svarene fra udenrigsministeren på udvalgets spørgsmål, at det er EFs budget, der skal finansiere disse kulturpolitiske initiativer, og jeg har læst i Weekendavisen den 10. juni 1983 hr. Lasse Budtz' udtalelse om, at Europafonden var højst forstyrrende, og at Den europæiske integration var noget, man skarpt tog afstand fra.

[Gade]

Derfor vil jeg spørge, hvad der får socialdemokratiet til at stemme for en ratifikation af en fond, som er tæt sammenfiltret med EF-samarbejdet, og som tager sig af kulturpolitisk samarbejde.

Hans Hækkerup (S):

Jeg vil sige til hr. Gade, at også efter ratifikationen af dette forslag vil det være sådan, at dansk kulturpolitik bestemmes i det danske folketing og ingen andre steder. Dette betyder ikke, at EF får nogen mulighed for at blande sig i, hvordan vi tilrettelægger vores kulturpolitik.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Vil det sige, at hr. Hans Hækkerup ikke mener, at det er rigtigt, at denne Europafond kan finansieres over EFs budget på grundlag af artikel 235? Det er fremgået af et svar til udvalget, at det hænger sådan sammen.

Jeg kunne også få lyst til at spørge hr. Hans Hækkerup, om socialdemokratiets stilling ville have været den samme, hvis det havde været et forslag, som udenrigsministeren var kommet med på venstres og den nuværende regerings vegne, og ikke en sag, der er forberedt i den tidligere regerings tid.

Arentoft (FP):

Beklageligvis har fremskridtspartiet ikke noget medlem i udenrigsudvalget, hvorfor vi ikke har haft lejlighed til at give vores mening til kende i betænkningen vedrørende oprettelsen af en Europafond. Vi har givet den til kende ved førstebehandlingen, men havde det kunnet lade sig gøre at afgive betænkning, ville vi have oplyst, at vi i fremskridtspartiet er negativt indstillet over for unionstankerne og vil forlange folkeafstemning i Danmark forud for sådanne planers eventuelle gennemførelse.

Derfor kan fremskridtspartiet ikke medvirke til at vedtage regeringens forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftalen om oprettelse af en Europafond.

I fremsættelsestalen anføres det, at fondens opgave er at skabe større forståelse mellem befolkningerne i de ti medlemslande og dermed skabe forudsætning for en videreudvikling af europæisk integration. Dertil kommer, at det er utilfredsstillende, at der først

senere, når fonden er etableret, skal tages stilling til størrelsen af bidraget fra EF, og at der først senere skal skabes klarhed over, hvilke andre midler der skal tilflyde fonden i form af private donationer og frivillige bidrag fra deltagerstaterne.

Når det er frivillige bidrag fra deltagerstaterne, er fremskridtspartiet overbevist om, at der er tale om skatteydermidler. Dermed vil også modstandere af europæisk integration komme til at betale til fonden.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne tilslutte mig hr. Gades spørgsmål til socialdemokratiet samt det andet spørgsmål, der blev stillet: om socialdemokratiet virkelig vil være villigt til at anvende skatteydermidler – hvad enten det nu bliver over EFs budget eller direkte over det danske statsbudget – til dette agitationsorgan for den kommende europæiske union. Det er jo det, fonden er i sin egen forståelse, og det, den vil blive til. Den bliver til et agitationsorgan for en europæisk politisk union slet og ret, og det burde socialdemokratiet ikke befatte sig med.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Hr. Gade spørger mig, hvad jeg forstår ved Fællesskabets identitet, og det er unægtelig et meget stort spørgsmål, som jeg ikke skal prøve at give noget vældig præcist svar på, for det, vi står over for, er jo ikke noget givet. Det er en proces, hvor alle vel bestandig søger en identitet, søger klarhed skabt over en identitet.

Jeg tror såmænd også, hr. Gade hele tiden er på jagt efter en identitet, og jeg vil give hr. Gade et godt råd: den bedste måde, hvorpå man kan lette den søgen og gøre den værdifuld, er ved at vise åbenhed over for andre. Jeg skal derfor anbefale hr. Gade at forlade den helt isolationistiske og selvtilstrækkelige holdning til kulturelt samarbejde med andre, som hr. Gade har lagt frem her i dag.

Så kan jeg i øvrigt erklære mig enig med hr. Hans Hækkerup i, at også når dette er ratificeret, er det fortsat her i Danmark, dansk kulturpolitik vil blive fastlagt.

Gade (SF):

Jeg skal takke udenrigsministeren for det lidt svævende svar.

[Gade]

Ånden i fonden er, at Fællesskabets identitet hænger tæt sammen med unionsplanerne, som hr. Albrechtsen har præciseret det. SF ønsker ikke isolationen. Men vi kritiserer, at EF-samarbejdet, som er et økonomisk samarbejde, og som vi er gået ind i som et økonomisk samarbejde, udvides og sammenkædes med et kulturelt samarbejde, som det sker her.

For øvrigt undrer det mig, at vi ikke skal have noget svar fra socialdemokratiets ordfører. Men jeg vil i hvert fald i en sidste appel til hr. Hans Hækkerup og andre socialdemokrater, skeptikere og modstandere, citere fra Weekendavisen den 10. juni 1983, hvor hr. Ove Fich og hr. Kjeld Olesen efter avisens referat sagde:

»Vi gav efter for pres. Vi har aldrig kunnet lide den fond, og vi gik med til den nærmest for at få fred for den.«

Hvis det stadig står til troende, har jeg jo ret i det, der var min antagelse i spørgsmålet før: socialdemokraterne ville have stemt imod denne fond, hvis den var blevet foreslået ratificeret af den nuværende regering med hr. Ellemann-Jensen i spidsen. Så havde man foretaget et frontalangreb og sagt: her vil vi ikke være med. Men da hr. Kjeld Olesen altså dengang ønskede at få fred for denne diskussion, gik han med til det. Jeg synes, det er lidt ynkeligt.

Formanden:

Hr. Ellemann-Jensen er udenrigsministeren.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 110 stemmer mod 36 (SF, RV, FP, VS og FD).

Formanden:

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til udenrigsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 18:

Forslag til lov om social pension.

(Fremsat 7/2 84. Første behandling 15/2 84. Betænkning 13/4 84).

Der var stillet 23 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den som punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af forskellige sociale love. (Ændringer som følge af nye regler om social pension)

(Fremsat 7/2 84. Første behandling 15/2 84. Betænkning 13/4 84).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Torben Lund (S):

Der er stillet temmelig mange ændringsforslag, og jeg skal indskrænke mig til at kommentere nogle enkelte af dem.

Vi er meget tilfredse med, at man nu får en anden fordeling af rådighedsbeløbene til de personlige tillæg, en fordeling, der vil tilgode de kommuner, som har mange ubemidlede pensionister; men vi lægger også stor vægt på, at det af betænkningen fremgår, at vi nu skal følge udviklingen og se, om det kommer de kommuner til gode, som har store udgifter til personlige tillæg, med henblik på at foretage en eventuel nyvurdering af, om fordelingskriteriet på ny skal ændres.

Vi er til gengæld ikke videre tilfredse med, at socialministeren alene vil fastlægge vejledende retningslinjer for tildelingen af de personlige tillæg. Vi mener ikke, det er tilstrækkeligt. Efter vores opfattelse burde de personlige tillæg ydes som retsyndelser i form af minimumsyndelser, hvortil man efter et kon-